

Dumnezeu onorează pe cei care Îl onorează

28 septembrie 2008

Gili Cârstea

Într-un articol din Review and Herald, publicat la scurt timp după Minneapolis, sora White face o paralelă interesantă între solia 1888 și solia lui Noe, purtată cu credincioșie timp de 120 de ani, în ciuda batjocurii generale.

Revenind mereu asupra atitudinii de împotrivire a conducătorilor noștri față de lumina trimisă din cer, ea atrage atenția asupra consecințelor pe termen lung, și avertizează că exact așa ceva se întâmplă în acel timp:

„Universul întreg este uimit cum oamenii nu văd și nu recunosc razele de lumină care strălucesc asupra lor; dar când ei își închid inimile față de lumină, și pervertesc adevărul până când el este interpretat ca fiind întuneric, își vor imagina că necredința și critica lor sunt lumină, și nu vor recunoaște opoziția față de căile și lucrările lui Dumnezeu. Mergând pe un asemenea drum, bărbați care ar fi stat în picioare până la sfârșit își vor așeza influența împotriva soliei și solilor pe care Dumnezeu îi trimite. Dar în ziua judecării, când se va pune întrebarea: ‘De ce ai așezat persoana ta, influența și judecata ta, între popor și solia lui Dumnezeu?’ ei nu vor avea nici un răspuns. Dacă își vor deschide buzele atunci, va fi doar spre a recunoaște că acum văd și ei adevărul așa ca Dumnezeu. Vor mărturisi că au fost plini de mândrie, că s-au încrezut în judecări personale, și că au întărit mâinile care căutau să dărâme ceea ce Dumnezeu poruncise să se construiască. Ei vor spune: ‘Deși dovezile că Dumnezeu lucrează erau puternice, eu nu am fost dispus să recunosc, deoarece nu era în armonie cu ceea ce predicam eu. Nu obișnuisem, în experiența mea trecută, să mărturisesc vreo eroare. Am fost prea încăpățânat spre a accepta să cad pe Stâncă și să fiu zdrobit. Am decis să mă opun, să nu mă las convertit de adevăr. Nu doream să recunosc faptul că poziția mea este eronată oricât de puțin, de aceea lumina s-a transformat în întuneric.’ Acestor oameni li se aplică declarația: ‘Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon lucrările puternice care au fost făcute în voi, demult s-ar fi pocăit stând în sac și cenușă’” (RH 21 oct 1890).

Vă imaginați cât de serioasă era situația, dacă ea ajunsese să publice în Review muștrări pe care, de obicei, le comunica direct și personal celor în cauză. Venise lumina necesară încheierii lucrării lui Dumnezeu, iar liderii de la Battle Creek își foloseau influența și autoritatea împotriva soliei și solilor lui Dumnezeu. Cât timp ar putea Dumnezeu să tolereze o astfel de atitudine? Poate 120 de ani? Ea

nici măcar nu-și permitea un asemenea gând; și totuși, raționamentul ei este solid, iar timpul a demonstrat elocvent acest lucru:

„Când Dumnezeu trimite lumină poporului Său, El așteaptă ca ei să fie atenți, să asculte și să fie dispuși să primească solia. În îndelunga Lui răbdare, el așteaptă ca oamenii să se ralieze scopurilor Sale. El a așteptat timp de 120 de ani ca poporul din vechime să primească avertizarea în legătură cu potopul. Cei care au respins solia au transformat îndelunga Lui răbdare în motive pentru batjocură și necredință. Solia și solul au devenit subiectul glumelor lor. Pasiunea și zelul lui Noe de a apela la ei spre a se întoarce de pe căile lor rele erau criticate și desconsiderate. Dumnezeu nu este în criză de timp, în realizarea planurilor Sale, deoarece El este Domn al eternității. El dă lumină și prezintă mai deplin adevărul Său celor de la care așteaptă să le primească, astfel ca ei să preia cuvintele de avertizare și încurajare, și să le ofere altora. Dacă oamenii cu reputație și pregătire refuză să facă acest lucru, Domnul va alege alte instrumente, onorând pe cei care sunt priviți ca fiind inferiori. Dacă cei din poziții de răspundere s-ar angaja cu toată inima în lucrare, ei ar trebui să susțină solia pentru acest timp, să ducă lucrarea înainte; dar Dumnezeu va onora pe cei care Îl onorează” (RH 21 oct 1890).

Ca și în zilele lui Noe, Dumnezeu a așteptat ca oamenii din poziții de răspundere să aprecieze lumina, să recunoască în solia 1888 începutul Marii Strigări, să înțeleagă că aceasta este „cu adevărat” solia îngerului al treilea, și să o transmită poporului.

Dar ei au interceptat lumina, împiedicând-o să ajungă la destinație, încurajați să ridiculizeze solia și solii tocmai datorită îndelungii răbdări a lui Dumnezeu.

Peste câteva săptămâni atingem și noi bariera celor 120 de ani scurși de la proclamarea soliei 1888. Și ce observăm? Chemarea la nuntă este refuzată și contestată, neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea este cu totul necunoscută, iar susținătorii soliei 1888 sunt marginalizați și izolați, fiind considerați alarmiști fanatici, criticoși deplasați, oameni care urmăresc să nenorocească pe Israel.

Respingerea luminii trimisă de cer este cel mai evident act prin care poporul Îi spune lui Dumnezeu că nu are dreptul să le vorbească în plus, că ei sunt mulțumiți cu adevărul Scripturii și nu au nevoie de lumină nouă. În fiecare generație a fost așa, și nici de data aceasta nu va fi altfel.

Dumnezeu onorează pe cei care Îl onorează, indiferent de poziția sau educația lor.
